

Bâng Khuâng Thiên

Con kính chào Thầy ạ, Thầy Tu Hiền của con!

Đứa nhỏ nói dễ thương. Thầy cúi xuống hôn nó. Tóc nó bay trong gió, Thầy nghe chắc mát lòng...

Một buổi sáng thong dong, tôi ngang Chùa ngắm cảnh. Thấy Thầy đang đứng cạnh một thằng bé...dễ thương.

Tôi nghĩ nó dễ thương cho nên tôi nói thế. Còn Thầy, tuy không trẻ...nhưng như một Ông Tiên!

Thằng bé nói Tu Hiền (không Tu Hành, thật ngộ!). Tôi cũng thấy đúng chớ! Hay vườn Chùa quá thơm?

Tôi cũng nghĩ nụ hôn của Thầy vừa mới nở! Hoa trong vườn hớn hở cũng nở theo môi người...

Tôi nghĩ thêm: Ở đời / ai cũng tu hiền hết...thì Sinh, Lão, Bệnh...Chết không còn sự bận tâm?

Một buổi sáng bâng khuâng, tôi nghĩ Thiên thơm phức! Rồi tôi nhìn lên Phật thấy từ bi khoan dung...

Nếu Thơ là Tấm Lòng của Người Thơ phơi trải, tôi mong bạn không ngại tôi tặng bạn bài thơ!

Trần Vấn Lệ